

Tuỳ bút
Chủ đề: thời sự thế giới
Tác giả: MĐ Út Bạch Lan

HỒ MỘC THÊM CÁNH

Lời chào của Tác giả: Thân Kính Chào Quý Niên Trưởng Và Các Bạn.

Ngày Thứ Ba 4/8/2026
Thân Kính Chúc Một Ngày Bình An.

Út Bạch Lan

Trong bài xạo sự "Sao Không Thức Thời Vụ Mà Cứ Mãi U Mê" ngày 30/7/2026, xạo tôi có viết nguyên văn như sau:

– "Những bước đi của Trump và Netanyahu là những bước đi phối hợp nhịp nhàng ăn khớp, cố tình hữu ý làm cho tình hình Trung Đông đang rối bời lại càng rối bời thêm, căng thẳng lại càng căng thẳng hơn và quan trọng hơn nữa là lôi kéo cả một khu vực của thế giới Hồi Giáo lâm trận, nhất là bảy quốc gia vùng vịnh Persian Gulf..."

Trước đó một ngày, đêm 28/7/2026 rạng sáng ngày 29/7/2026, lần đầu tiên kể từ đầu cuộc chiến Mỹ–Iran bắt đầu 28/2/2026, Arab Saudi chính thức loan báo tham gia chiến dịch quân sự của Mỹ chống lại các lực lượng do Tehran tạo dựng tại Iraq, và Riyadh cũng tuyên bố sẽ tấn công những lực lượng này trên lãnh thổ Iraq.

Sau hơn 20 năm chiếm đóng và hiện diện của quân đội Mỹ tại Iraq sẽ chính thức kết thúc vào ngày 30/9/2026 sắp tới đây. Quân đội Mỹ bắt đầu chiến dịch tại Iraq từ năm 2003. Từ tháng 12/2021, Mỹ duy trì khoảng 2,500 binh sĩ làm nhiệm vụ cố vấn và hỗ trợ, trước khi tiến tới việc bàn giao các căn cứ và rút toàn bộ lực lượng trong năm 2026. Ngày 30/9/2026 là thời điểm hoàn tất việc rút toàn bộ binh sĩ Mỹ khỏi Iraq. Chuyển dịch từ hoạt động quân sự sang hợp tác kinh tế, dầu khí, và năng lượng.

Ngày 28/7/2026, CENTCOM thông báo các chiến đấu cơ của Hoa Kỳ phối hợp với không quân của Arab Saudi tập kích các cơ sở vũ khí và hậu cần của các nhóm vũ trang do Iran hậu thuẫn ở vùng phía đông trên lãnh thổ Iraq.

Được biết Không Lực của Arab Saudi đang vận hành khoảng 365 chiến đấu cơ, trong đó xương sống là hơn 150 chiếc F–15 của Mỹ (gồm các biến thể mạnh mẽ như F–15SA) và hơn 70 chiếc Eurofighter Typhoon thế hệ 4.5. (Eurofighter Typhoon là sản phẩm hợp tác chung của Anh, Đức, Ý, và Tây Ban Nha). Riyadh cũng đang khai triển kế hoạch tiếp nhận các loại chiến đấu cơ mới như F–15EX và thương vụ phê duyệt tiếp cận tiêm kích tàng hình F–35A từ Mỹ, cùng hệ thống phòng không tầm cao THAAD. Tuy nhiên về phương diện phối hợp hành quân chiến đấu, kiểm soát không lưu còn lệ thuộc vào kỹ thuật chiến tranh không gian của Mỹ và Israel rất nhiều.

Riyadh giải thích việc tấn công PMF trên lãnh thổ Iraq của mình là "để trả đũa các cuộc tấn công bằng drone của các nhóm vũ trang thân Iran thuộc Lực Lượng PMF trong những ngày gần đây". Trong đợt oanh kích này có 20 thành viên của PMF thiệt mạng và khoảng 40 người bị thương.

Chuyện hai bên có mâu thuẫn đưa đến xung đột và oánh nhau là chuyện bình thường xảy ra như ăn cơm bữa. Chuyện Arab Saudi "lâm trận" và sự trỗi dậy của thắng PMF ở Iraq mới là chuyện hấp dẫn ly kỳ đầy đủ sự mâu thuẫn nghịch lý chính trị trong đó.

Israel tấn công Hamas hay Hezbollah bị lên án, giờ thì Arab Saudi tấn công PMF cũng là "con nuôi" của IRGC sao không thấy ai lên tiếng. Mai kia một nọ nếu có liên minh Arab–Mỹ–Israel tấn công Houthis thì ai sẽ phản đối. Ở Trung Đông, Mỹ đã có Israel, giờ đây lại có thêm Arab Saudi, thì cũng như "Hổ Mọc Cánh"!

Như đã viết, Trung Đông là "*một bi kịch lớn, trong đó chứa vô số bi kịch nhỏ.*"

Quan hệ ngoại giao giữa Washington và Riyadh là một mối quan hệ chiến lược quan trọng nhưng vô cùng phức tạp, xoay quanh vấn đề an ninh quân sự, năng lượng dầu mỏ, và các nỗ

lực tái định hình địa chính trị Trung Đông. Mỹ cung cấp vũ khí và hỗ trợ huấn luyện quân sự cho Arab Saudi nhằm duy trì ổn định khu vực và đối phó với các mối đe dọa chung, đổi lại Riyadh đóng vai trò là đồng minh then chốt của Washington tại Vùng Vịnh. Thỏa thuận lịch sử gắn liền an ninh với dầu mỏ đã định hình mối quan hệ của Mỹ và Arab Saudi trong nhiều thập niên, dù hiện nay cả hai nước đang phải thích ứng với thị trường năng lượng toàn cầu mới và chiến lược sản lượng của OPEC. Riyadh ngày càng thể hiện chính sách đối ngoại độc lập hơn khi duy trì quan hệ đối tác kinh tế và chiến lược song song với các cường quốc khác như Trung Quốc và Nga. Các cuộc thảo luận về bình thường hóa quan hệ giữa Arab Saudi và Israel, cùng với nhu cầu giải quyết các cuộc khủng hoảng tại Yemen và dải Gaza, tiếp tục là trọng tâm trong ngoại giao giữa hai nước.

Kể từ khi liên quân Mỹ và Israel tấn công Iran (28/2/2026), bất chấp nhiều cuộc tấn công của Iran và các lực lượng thân Iran nhắm vào các căn cứ của Mỹ cũng như nhiều cơ sở khác trên lãnh thổ của Arab Saudi, chính quyền Riyadh đã không phản công. Theo giới quan sát, sự lựa chọn của Riyadh phần nào đã giúp ngọn lửa chiến tranh không lan rộng thêm. Chính vì vậy, quyết định tấn công PMF của Riyadh lần này cũng lại là một bi kịch trong thế giới Hồi Giáo đầy bí ẩn này.

Lực Lượng Dân Quân IRAQ PMF (Popular Mobilization Forces) là cái quái gì đây?

Tiếng Ả Rập gọi là Hashd al-Shaabi. PMF là một liên minh gồm khoảng 67 nhóm vũ trang bán quân sự tại Iraq, phần lớn thuộc dòng Shiite, được thành lập năm 2014 bởi một nhóm giáo sĩ Shiite nhằm chống lại sự bành trướng của nhóm khủng bố ISIS, Hồi Giáo cực đoan dòng Sunni. Năm 2016, PMF được chính phủ Iraq công nhận là một thành phần của lực lượng an ninh quốc gia, chịu sự quản lý danh nghĩa dưới quyền của Thủ Tướng Chính Phủ Iraq. Sau khi được chính thống hóa như là một quân đội chính quy, PMF giữ một vai trò then chốt trong việc vô hiệu hóa tổ chức gọi là "Nhà Nước Hồi Giáo Tự Xưng" (IS), một tổ chức khủng bố khát máu của Hồi Giáo khác dòng, IS dòng Sunni, PMF dòng Shiite.

Bi kịch ở đây là PMF là do Chính Phủ Iraq của Thủ tướng Haider al-Abadi hỗ trợ, đằng sau lưng là Washington chống lưng (Thân Mỹ, cũng có thể nói là của Mỹ). Điều đó nghĩa là, PMF (Shiite) là một lực lượng thân phương Tây, thì không thể nào nói rằng PMF là kẻ thù địch với Arab Saudi được. Nhưng tức cười thay, trong 67 nhóm của PMF có rất nhiều nhóm "cuồng tín Shiite" lại có quan hệ mật thiết (buôn lậu vũ khí, ma túy) với Lực Lượng Vệ Binh Cách Mạng Hồi Giáo Iran (IRGC). Đã nhiều lần, các nhóm này bị cáo buộc là tham gia vào các vụ tấn công vào những lợi ích của Mỹ và các nước láng giềng, trong đó có Arab Saudi.

Thế lực của PMF có thể một phần nào so sánh với Hezbollah ở Liban. Sau ngày Arab Saudi bắn hỏa tiễn làm thiệt hại quân PMF, một trong những thủ lĩnh của lực lượng này là Harakat al-Nujaba đe dọa sẽ trả đũa Arab Saudi. Cái trớ trêu trái ngược ở đây là nếu chiến tranh thực sự bùng nổ giữa PMF và Arab Saudi (Hồi Giáo Shiite oánh Hồi Giáo

Sunni) thì chính phủ của tân Tổng thống Nizar Amidi (mới vừa nhậm chức tháng 4/2026) phải ăn làm sao nói làm sao với Mỹ, Arab Saudi, và các nước Hồi Giáo ở Trung Đông đây!?

Trên nguyên tắc, chính phủ của Thủ tướng Al-Zaidi cam kết với Mỹ là sẽ giải giáp các nhóm vũ trang không trực thuộc chính phủ Iraq hiện hữu, những lực lượng này sẽ không còn tồn tại sau ngày 30/9/2026, sau khi người lính cuối cùng của quân đội Mỹ rời khỏi quốc gia này. Cũng vì sự kiện ngày 28/7/2026 mà Thủ tướng Iraq Al-Zaidi phải hủy bỏ chuyến viếng thăm Riyadh ngày 30/7/2026. Hội đồng An ninh Quốc gia Iraq lên án cuộc tấn công của Mỹ và Ả Rập Xê Út, cho rằng hành động này làm suy yếu Nhà nước Iraq, trong bối cảnh chính phủ Baghdad đang nỗ lực điều tra những tố cáo của Arab Saudi về các cuộc tấn công của PMF xuất phát từ lãnh thổ Iraq.

Một sự kiện cần phải đề trong dấu ngoặc kép "Riyadh ra lệnh không kích PMF ngay sau khi cuộc gặp gỡ giữa Netanyahu và Trump tại Tòa Bạch Ốc ngày 28/7/2026. Theo tin tức của hãng Axios, một hãng thông tấn thân cận với White House, ngày 29/7/2026, Bộ trưởng Quốc Phòng Arab Saudi Khaled Bin Salman khẳng định muốn xuống thang căng thẳng với Tehran, đồng thời ông ta cũng tiết lộ chính Thủ tướng Do Thái Netanyahu đã thúc đẩy xung đột leo thang này..."

Có ai biết được Netanyahu và Trump đã bàn thảo điều gì không, một ngày trước khi Riyadh ra lệnh cho F15 của Saudi cất cánh??? Và có ai tin rằng lời tuyên bố của Ông Bộ trưởng Quốc Phòng Arab Saudi là sự thật hay cũng chỉ là những "bi kịch nhỏ" trong một bi kịch lớn của việc định hình trật tự của Trung Đông trong tương lai, mà trong đó Riyadh của Thái tử Mohammed Bin Salman là "cánh tay đại võ" của Mỹ ở Trung Đông.

Việc Arab Saudi lần đầu tiên tham gia chiến dịch quân sự của Mỹ tấn công các lực lượng gọi là "tay chân bộ hạ" của IRGC tại Iraq, cùng với những toan tính của Washington và Tel-Aviv đã thổi bùng xung đột với Iran bước vào một thời kỳ bất định mới, viễn cảnh xung đột ngày càng thêm khó lường.

Quả thật "khó lường" thật.

Arab Saudi không kích thẳng PMF, trong khi bên nách mình là thuyền Houthi ngày càng có những động thái leo thang mạnh bạo tại Red Sea, Houthi tuyên bố công khai phong tỏa hàng hải nhắm vào tàu bè của Arab Saudi, tấn công cơ sở năng lượng khu vực, và gây gián đoạn nghiêm trọng tuyến hàng hải qua eo biển Bab el-Mandeb. Các hành động đe dọa này đã khiến lượng tàu qua eo biển Bab el-Mandeb (nối Biển Đỏ và vịnh Aden) sụt giảm mạnh, buộc nhiều hãng vận tải quốc tế phải đổi hướng đi vòng qua Mũi Hảo Vọng.

Dư luận thế giới nhận định rằng, Tehran ngày càng táo bạo hơn trong việc mở thêm các mặt trận thách thức Mỹ-Israel và gây sức ép buộc Trump phải có sự lựa chọn "đổi đầu hay nhượng bộ" trong vấn đề eo biển Hormuz.

Ai phải nhượng bộ ai? Đứa con nít nó cũng có thể trả lời được, đừng nói chi đến chiến lược gia, chính trị gia cỡ có máu mặt trên thế giới.

Iran đang đứng bên bờ vực sụp đổ vì kinh tế nhân sinh, "trục ma quỷ" của Tehran thì đang ngậm tằm nhìn người bạn đồng minh thoi thóp thở, chứ làm gì bây giờ, khi mà liên không quân Mỹ–Israel–Arab Saudi đã sẵn sàng, có thể sẽ đến UAE nhập cuộc nay mai nữa không chừng.

Hiện tại thì không bên nào chịu nhượng bộ bên nào về vấn đề kiểm soát eo biển Hormuz, cả năm sáu tháng nay, ngày nào báo chí truyền thông cũng đưa tin lên trang nhất với phong chữ to nhất "nguy cơ chiến tranh Mỹ–Iran bùng nổ toàn diện sắp xảy ra", có những "đài di cư hai nút" lại cường điệu rằng "Iran chuẩn bị để đầu hàng" đi kèm với một bản tin khác trên cùng một đài "Trump đưa nước Mỹ vào một cuộc chiến sa lầy tồi tệ nhất lịch sử của Hoa Kỳ".

Ngay trên sân khấu truyền thông của Mỹ cũng xuất hiện những bài bình luận, nhận định, quan điểm thô tả của bọn khuynh tả hay cấp tiến gì đó, phổ biến những ngôn ngữ của một con ếch ngồi đáy giếng.

Điển hình nhất là tên Max Burn (Max Boot?), cộng tác viên bình luận chính trị cho nhiều cơ quan báo chí và truyền thông lớn tại Mỹ, như báo The Hill, Dame Magazine, The Daily Beast, và MSN.

Ngày 27/4/2026, trong bài viết "The Trump–Class Battleship Are Waste Of Time And Money", đề cập đến sự căng thẳng tại Ngũ Giác Đài và chế giễu Bộ trưởng Quốc Phòng Hoa Kỳ Hegseth viết, trích nguyên văn như sau:

– *"Hegseth may be having the time of his life as secretary of Defense, but his tenure comes at a disastrous cost to our fighting men and women and to American national security. His record is shameful, and should be disqualifying – something even Republicans acknowledge in their unguarded moments. For the good of the country, it's long past time for Hegseth to step aside and spare the Pentagon even more avoidable suffering."*

(Có thể Hegseth đang tận hưởng quãng thời gian tuyệt vời nhất trong sự nghiệp làm Bộ trưởng Quốc phòng, nhưng nhiệm kỳ của ông lại gây ra tổn thất thảm khốc cho binh lính và an ninh quốc gia Mỹ. Thành tích của ông ta thật đáng xấu hổ và đáng bị loại bỏ. Vì lợi ích của đất nước, đã đến lúc Hegseth phải từ chức để tránh cho Lầu Năm Góc phải chịu thêm những tổn thất không đáng có.)

Thú thật, khi đọc được bài viết này tôi bỗng ngớ ngẩn và tự hỏi lương tâm nghề nghiệp của người làm báo của tên Max này để ở đâu. Lương tâm nghề nghiệp của người làm báo là sự trung thực tuyệt đối, phản ánh đúng sự thật, không bóp méo, không tam sao thất bản hay bịa đặt thông tin. Tinh thần trách nhiệm và lòng dũng cảm, dũng cảm đấu tranh với cái ác, cái

sai trái, tham nhũng, và sự bất công trong xã hội. Luôn xác thực nguồn tin cẩn thận trước khi đăng tải để không gây tổn hại hay hiểu lầm cho người khác. Viết bài với lòng trắc ẩn, tôn trọng quyền con người và đời tư hợp pháp của cá nhân. Cung cấp thông tin trong sáng, lành mạnh giúp xã hội tiến bộ thay vì giät gân, câu khách rẻ tiền. Không khuất phục trước áp lực quyền lực hay lợi ích vật chất để bẻ cong ngòi bút.

Xạo tôi không biết tên MAX này đã bán lương tâm nghề nghiệp bao nhiêu tiền để đặt bút viết ra những điều "bất lương" này.

Ngày 13/3/2026, sau khoảng hai tuần lễ liên quân Mỹ và Do Thái không kích Iran (28/2/2026), trong một cuộc họp báo tại Ngũ Giác Đài, Bộ trưởng Quốc Phòng Pete Hegseth đã đưa ra các chi tiết chủ yếu về chiến lược và học thuyết quân sự mới đang áp dụng với Iran.

1. Không cần chiếm đất: Loại bỏ hoàn toàn kế hoạch đưa bộ binh vào chiếm đóng hay thay đổi chế độ bằng bộ máy hành chính trên mặt đất tại Tehran.

2. Phá hủy năng lực cơ bản: Tập trung vô hiệu hóa toàn diện hệ thống phòng không, không quân, hải quân, và làm suy giảm 90% kho vũ khí tên lửa, máy bay không người lái của Iran.

3. Chiến dịch áp đảo: Sử dụng sức mạnh không quân phối hợp đỉnh cao giữa Mỹ và Israel để khai hỏa hàng nghìn đợt không kích chính xác, đánh sập các cơ sở công nghiệp quốc phòng và hạ tầng chiến lược khiến đối phương không có khả năng tái tạo.

Sau cuộc chiến 6 ngày của Do Thái và liên quân Hồi Giáo do Ai Cập dẫn đầu tháng 6/1967, lịch sử chiến tranh hiện đại đã chứng minh rằng "Ai làm chủ bầu trời, người đó quyết định số phận của chiến trường".

Đang kiêm Bộ trưởng Quốc Phòng Mỹ Pete Hegseth đang cố gắng tái lập đúng kịch bản từng diễn ra ở Iraq năm 1991 và Serbia năm 1999, kiểm soát tuyệt đối bầu trời của đối phương trước tiên cái đã, mọi việc kế tiếp tuân tự sẽ xảy ra. Trong cuộc chiến này với Iran, điều đáng chú ý không phải kích thước quy mô của không lực Mỹ và Do Thái mà là ở sự phối hợp tuyệt vời của hai không lực tinh vi nhất thế giới qua sự vận hành như một hệ thống chỉ huy duy nhất, một hệ thống chiến tranh thống hợp, oanh tạc cơ, chiến đấu cơ, vệ tinh trinh sát, drone, và hệ thống AI phân tích dữ liệu chiến trường được kết nối thành một hệ thống nhất quán mà không có một quốc gia nào trên thế giới so sánh kịp.

Một quốc gia không còn khả năng phòng không thì chẳng khác nào một cái nhà không có mái nhà khi cơn bão ập tới. Bom đạn, hỏa tiễn sẽ đến bất cứ lúc nào.

Lần này với Iran, Ngũ Giác Đài đã thực hiện kế hoạch y chang như năm 2003 với Iraq, trong vòng vài tuần lễ đầu, toàn bộ hệ thống chỉ huy quân sự của Baghdad (Iraq) bị tê liệt. Khi bầu trời không còn thuộc về mình thì mọi thương thảo, tuyên bố này nọ đều vô nghĩa.

Pete Hegseth cũng nhấn mạnh rằng "Mục đích quan trọng của chúng tôi (quân đội Mỹ) không phải là những con số gây thiệt hại cho Iran mà điều quan trọng là làm thế nào Iran không còn khả năng sản xuất thêm nữa..."

Trong chiến tranh công nghiệp hiện đại, kho vũ khí không phải là yếu tố quyết định, nhiều hay ít, thừa hay thiếu không quan trọng. Điều quyết định và quan trọng hơn hết là nhà máy sản xuất vũ khí. Một quốc gia có thể đã sử dụng hàng ngàn hỏa tiễn trong chiến tranh, nhưng nếu dây chuyền sản xuất vẫn hoạt động bình thường để kịp cung ứng theo nhu cầu của chiến trường thì vẫn trụ vững, ngược lại nếu dây chuyền sản xuất bị phá hủy thì kho vũ khí chỉ là một nhà kho bỏ trống.

Đó là lý do Hegseth đã nói huych toẹt ra rằng "các công ty quốc phòng Iran đang bị phá hủy từng bước một. Nếu chiến lược này thành công, Iran sẽ đối mặt với một tình huống cực kỳ khó khăn..." Hỏa tiễn có thể bị bắn hạ, drone có thể bị phá hủy, nhưng điều đáng sợ nhất là không còn khả năng chế tạo và sản xuất cái mới để tiếp tục chiến đấu nữa. Khi đó chiến tranh không còn là một cuộc đấu súng nữa, mà nó là một cuộc chiến của thời gian, và trong cuộc chiến đó, quốc gia nào có nền công nghiệp lớn mạnh hơn là kẻ chiến thắng.

Hegseth cũng phân tích rõ ràng rằng tại sao chúng ta không cần phải chiếm Tehran?

Trong suốt chiều dài lịch sử chiến tranh, có nhiều cuộc chiến được quyết định không phải bằng việc chiếm thủ đô của đối phương mà bằng việc làm tê liệt khả năng chiến đấu của họ. Điển hình nhất hiện nay là trường hợp của Cuba.

Washington đang tiếp tục ứng xử với Iran theo phương hướng đó. Không cần đổ bộ vào Iran, không cần đột kích để chiếm Tehran, chỉ cần phá hủy phòng không, không quân, hải quân, lực lượng hỏa tiễn, và đặc biệt nhất là phá hủy triệt để công nghiệp quốc phòng của Iran.

Cuộc không kích ngày 28/2/2026 do Mỹ và Israel thực hiện tại thủ đô Tehran đã loại ngay thành phần chỉ huy đầu não của Riyadh như Lãnh tụ Tối cao Ali Khamenei, Bộ trưởng Quốc Phòng Aziz Nassir Zadeh, Tổng tham mưu trưởng Quân Đội Abdolrahim Mousavi, cố vấn cao cấp Ali Shamkhani, và Tướng tư lệnh IRGC Mohammad Parkour, tương tự như tổ chức kế hoạch bắt cóc kỳ diệu Tổng thống Maduro của Venezuela trước đó một tháng.

Đó là học thuyết chiến tranh mới của Donald Trump "Hòa Bình Thông Qua Sức Mạnh".

Dùng sức mạnh để dập đầu con rắn để nó không còn ngo ngoáy nữa, chẳng những không giết nó chết, mà còn giúp cho nó phục hồi sức khỏe và mang nó lên bàn đàm phán để nói chuyện hòa bình lâu dài... dĩ nhiên là nền hòa bình dưới cái ô che của Mỹ.

Trong mấy thập niên qua, Mỹ cũng đã áp dụng sức ép để khuất phục Iran và buộc Iran phục tùng Washington, nhưng không thành công. Học thuyết chiến tranh của Trump và Pete Hegseth dùng sức mạnh quân sự đến mức cần thiết để buộc Iran phải ngồi nghiêm chỉnh vào bàn đàm phán mưu tìm một giải pháp hòa bình ổn định lâu dài.

Đây là vấn đề thời gian, Trump không cần Iran phải đầu hàng, mà Trump chỉ muốn Iran sống chung hài hòa với cộng đồng nhân loại trong ánh sáng văn minh thời đại của con người, cởi bỏ lớp áo thầy tu mà lưng lúc nào cũng lặn AK-47. Trump chỉ sốt ruột (giả bộ chẳng!?) muốn Iran nghiêm chỉnh thi hành Điều 4 và Điều 5 của bản Ghi Nhớ MOU, trong đó bao gồm, Mỹ cam kết dỡ bỏ phong tỏa hải quân, chấm dứt cản trở Iran trong 30 ngày, và khôi phục lưu lượng tàu thuyền của Iran như trước chiến tranh. Mỹ rút lực lượng khỏi khu vực lân cận Iran trong vòng 30 ngày sau khi đạt thỏa thuận cuối cùng. Về phía Iran cam kết bảo đảm an toàn, không thu phí cho tàu thương mại tại Vịnh Ba Tư và biển Oman trong 60 ngày. Hoạt động hàng hải thương mại nối lại ngay lập tức, cùng với các biện pháp tháo gỡ vật cản kỹ thuật quân sự trong 30 ngày như thủy lôi, mìn bẫy, v.v. và v.v. Chuyện hạt nhân sẽ bàn sau trong vòng 60 ngày tới.

Chuyện tưởng dễ ợt, hai bên chỉ gật đầu là xong chuyện, nhưng có sao Iran lại vác hỏa tiễn tiếp tục nã vào thương thuyền ngoại quốc vì cho rằng họ vi phạm luật (rừng?) hàng hải của riêng Iran hay IRGC đặt ra, để rồi dẫn đến chuyện cũ lặp đi lặp lại, Trump ra lệnh tiếp tục dội bom quy mô hơn, được một hai ngày lại ra lệnh ngưng vì cho rằng Riyadh có nhiều diễn biến cải thiện tốt.

Xin nhắc lại là tay phải của Trump đang cầm cây gậy, tay trái của Trump cầm củ cà rốt. Trump đang nắm trong tay hàng loạt biện pháp khuyến khích cần thiết cho một thỏa thuận toàn diện với Tehran (IRGC) như quyền tiếp cận hệ thống ngân hàng thế giới, thương mại đầu tư khắp toàn cầu (hủy bỏ 100% lệnh cấm vận và trừng phạt), và 500 tỷ USD cho tái thiết hậu chiến. Chỉ cần Iran mở cửa Hormuz trở lại bình thường và đóng băng chương trình Uranium thì Iran có củ cà rốt liền thay vì ăn rocket.

Và cũng xin nhắc lại là Âu Châu đang chực chờ để nhảy vào "ăn ké" trong khi con tim còn đang đập nhịp disco với con cáo già Putin về chuyện Ukraine.

Sau đêm không kích của không lực Mỹ và Israel, giết chết Lãnh Tu Ali Khamenei, đầu tháng 3/2026, Riyadh (IRGC?) ra lệnh kiểm soát chặt chẽ eo biển Hormuz ngay tức khắc. Sự kiểm soát này càng gắt gao, sau đó không lâu IRGC tuyên bố đóng cửa toàn bộ Hormuz. Toàn bộ tàu thuyền muốn ra vào Vịnh Persian và Đại Tây Dương thì phải có sự chấp thuận của lực lượng IRGC. Tháng 4/2026, Mỹ trả đũa bằng cách thực hiện phong tỏa các cảng biển của Iran gồm có hai đợt, đợt đầu từ 13/4/2026 đến 18/6/2026, đợt tiếp theo bắt đầu từ 14/7/2026 đến nay.

Châu Âu đánh hơi cho rằng Mỹ thất bại trong việc giải quyết Hormuz, nên bắt đầu lên tiếng đưa ra những biện pháp khuyến khích riêng với Iran, họ nghĩ rằng, Mỹ phải cần sự hỗ trợ của Châu Âu. Châu Âu khoe khoang rằng chỉ trong vòng vài ba tháng qua, hầu hết các nhà lãnh đạo Vùng Vịnh gọi điện thoại tới tập đến Châu Âu để bàn thảo về tình hình vùng vịnh, vì Mỹ bị sa lầy không có lối thoát. Số lần gọi này còn nhiều hơn tổng số trong cả thập niên trước! (SIC)

Ngày 6/5/2026, Hạm Đội Charle de Gaulle của Pháp từ Địa Trung Hải, qua kênh đào Suez vào Red Sea hướng về vịnh Aden, chính quyền Paris cho biết là để bảo đảm an ninh hàng hải tại eo biển Hormuz. Động thái này được xem như một thông điệp khẳng định sự độc lập của Châu Âu, Châu Âu có đủ năng lực bảo vệ lợi ích riêng và ổn định chuỗi cung ứng năng lượng, tách biệt khỏi chiến dịch phong tỏa đơn phương của Mỹ.

Ngày 11/5/2026, Anh và Pháp đã tổ chức hội nghị cấp Bộ trưởng Quốc Phòng với hơn 40 quốc gia để thảo luận kế hoạch quân sự bảo vệ hàng hải tại eo biển Hormuz. Họ (Châu Âu) có những động thái đó vì họ cho rằng Mỹ không thể bảo đảm an ninh tại eo biển Hormuz, nên Anh và Pháp đã đứng ra thành lập một kế hoạch hàng hải gồm khoảng 40 quốc gia, nhằm quản lý các hoạt động an ninh sau lệnh ngừng bắn mà không có sự tham gia của Washington. (lại phải thốt lên: SIC!!!)

Trump và chính quyền của Ông chỉ cười nghiêng ngả rồi chế diễu "*chỉ làm trò hề lộ bịch!*" 🤔🤔🤔🤔.

Ừ thì các ông cứ điều động cả trăm tàu chiến đến đây, rồi bỏ neo tại chỗ, cho thủy thủ đoàn phơi nắng chờ... chúng tôi ngừng bắn... khà... khà... khà...

Thật ra, những tư duy và sáng kiến của Châu Âu hay Liên Hiệp Quốc về Hormuz không phải là mối đe dọa đối với chính sách của Mỹ mà còn là sự trợ giúp cho Mỹ nữa. Nhưng như đã nói nhiều lần rồi, Liên Hiệp Quốc và Liên Minh Châu Âu là một thùng "Tả Pín Lù", lắm thầy nhiều ma, năng thuyết bất năng hành, chỉ có hội nghị và hội nghị, rồi họp báo ra tuyên ngôn tuyên cáo như cái thùng rỗng, xong, đem xuống khai sâm banh, vui chơi trác táng, từ sau đệ nhị thế chiến đến giờ vẫn vậy. Mà thật vậy, cho đến nay có ai thấy Châu Âu làm cái gì đâu khi mà diễn biến chiến tranh giữa Nga và Ukraine đã kéo dài qua năm thứ năm, Ukraine ngày càng mất thêm đất dù chỉ vài chục mét, giữa Mỹ và Iran biến đổi đột ngột hàng ngày, nếu không muốn nói là hàng giờ. Có ai nghĩ rằng, Trump đóng cánh cửa "di dân lậu" và ngấm ngầm đẩy làn sóng này qua Châu Âu qua ngả Tây Ban Nha!? (Tưởng tượng chơi cho vui)

Đó ai trên thế giới này có thể kết hợp bốn quốc gia trụ cột của Châu Âu là Anh, Pháp, Đức, Ý thành một liên minh đồng sàng mà không dị mộng được!? Kế tiếp là Châu Âu có phối hợp chặt chẽ với các nước Vùng Vịnh được hay không, nếu không sẽ gây ra tình trạng không nhất quán về chiến lược, Iran sẽ lợi dụng cơ hội này gieo rắc sự bất đồng giữa Mỹ và các nước vùng vịnh.

Arab Saudi gần đây đã lên tiếng đề nghị một cuộc đối thoại an ninh khu vực trực tiếp (face to face) với Iran, đồng thời Riyadh cũng đang cân nhắc xem liệu việc hợp tác sâu rộng hơn với Pakistan có thể giúp ngăn cản bớt những hành vi gây hấn của Iran hay không, nhưng tất cả như rơi vào khoảng trống không. Thế là nước tràn ly, chuyện gì đến nó phải đến, Arab

Saudi đã nhảy vào vòng chiến, tấn công lực lượng PMF thân IRGC trên lãnh thổ Iraq, rồi nay mai, Arab Saudi còn phải giải quyết thằng Houthi trên lãnh thổ Yemen.

Hở mới mọc thêm một cánh, chưa đủ đâu... còn nữa. Chính sách ngoại giao Abraham của Donald Trump vẫn còn đang tiếp diễn mà.

Trong gần 6 tháng qua, trong xung đột giữa Mỹ và Iran, Các Tiểu Vương Quốc Ả Rập UAE là một trong những mục tiêu hứng chịu hàng ngàn hỏa tiễn và máy bay không người lái của Iran. Cũng chỉ bởi vì UAE ký kết thiết lập ngoại giao với Israel trong "Thỏa Thuận Abraham tháng 9 năm 2020".

Các báo cáo tình báo quân sự cho thấy, UAE cũng đã từng tham gia một số chiến dịch không kích hỗn hợp với không quân Mỹ vào các mục tiêu chiến lược của Iran, nhưng ở mức độ hạn chế chừng mực. (Phản lực cơ chiến đấu chủ yếu của UAE là F16 Desert Falcon do Mỹ Sản xuất và cũng do chính Mỹ huấn luyện bay). Bởi UAE khó lòng chủ động nhảy vào vòng chiến hay phát động một cuộc chiến tổng lực với Iran, thay vào đó, họ duy trì thế phòng thủ, kết hợp rắn đe và ngoại giao mềm mỏng để tự bảo vệ mình. Trên thực tế, sự có mặt thường trực Hải Quân của Hạm Đội 5 Hoa Kỳ như con cọp canh cửa cho tất cả các nước vùng vịnh từ lâu rồi. Các Ông Hoàng Ả Rập Dầu Hỏa chỉ ngồi trong tháp ngà xem múa rún, chuyện chinh chiến để Mỹ lo.

Bài xạo hôm nay cũng khá dài... để dành nghỉ ngơi vài hôm... xạo tiếp.

Thân Kính Chúc Một Ngày Vui.
Út Bạch Lan

Nguồn: Internet eMail by psxh chuyển

*Đăng ngày thứ Năm, August 6/2026
tkd, Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*